

volkov?“ „Nikoli še ne.“ „A mi smo sami videli tacega mačka in ovna.“ „Kako li to? Sam hočem iti pogledat.“ „U, Hrúševar! težko delo bode. Maček je bésen; pazi se, da te ne raztrže na kosce. Kaj nam pomaga hitrejšim biti od psov in zajcev? Pozovimo ga rajši na obed!“ Zgotové obed in pošljó k njima lisico: „stópi ter pokličí mačka in ovna!“ Lisica se stane pripraviti: „jaz sem skokonoga, a nijsem izgovorna.“ „Stópi a ne boj se!“ Lisica steče po mačka in ovna. Kadar se povrne, reče: „obetala sta priti. U, Hrúševar! ne veš, kakšen maček je! Na panji sedí in lomi ga z nohtmi, ter svetlo gleda, kakor bi v peči gorélo.“ Medved jednega volka za stražo postavi na visok panj, v lapo mu dá véjo in ukaže: „kadar ugledaš mačka in ovna, mahni z véjo!“

Maček in oven res ideta na pojedino. Videvši stražo, ustavita se ter se stisneta drug kó družemu. „Jaz“, dé maček, „tiho odlézem po travi ter na panj sedem baš volku za tilnik, a tí potlej skočí nanj ter s čelom ga trčí, kolikor moreš!“ Oven puhne, trkne ter ga prekopicne, a maček mu skočí za vrat in mu vanj vcépi ostre nohtí, odíráje ga do same krvi. Kadar medved in volkovi to vidijo, začnó mej soboj govoriti: „volka sta vrgla s tolicega panjú, kako bi se jima li mogli mí braniti na zemlji? Nij li bolje, da se skrivši raztáknemo po brlozih, kamor kateri? — To rekši razprhnó se vsi po lésu, kakor bi mignil. A. K.

Moj dom.

Z očetom in materjo živim v jednej hiši; to je moj dom ali očetova hiša. Oče in mati sta moja roditelja ali starši. Hiša mojih staršev mi je najljubša. V njej imam mnogo veselja. Oče in mati me imata rada in sta prijazna z menoj. Pripovedujeta mi marsikaj dobrega in lepega. Oče in mati skrbita za mene. Če gre dež ali sneg, sem v hiši svojih staršev dobro zavarovan. Če je zunaj mráz, se v hiši lahko pogrejem. „Kadar je noč, v hiši svojih staršev mirno in varno spim. Kako vesel sem, da živim pri svojih ljubih starših!

Domače cvetice najlepše cvetó,
In ptički domači najslajše pojó;
Priyatli domači so mil'ga srcá,
Ljubezen, zvestoba le biva domá,

Doma preživeti si dneve želim,
Umreti se tudi domá ne bojim;
V domačej gomili se spava sladkó,
Mi bratje, sestrice rahljajo zemljó. (P.)

Živali nemajo hiš. Divje živali prebivajo po poljih in gozdih. Ptički imajo svoja gnezdica, lisica svoje brloge. Tudi ljudje niso imeli od pámtiveka takih hiš, kakor je imajo dandanes. Živali so po poljih in gozdih, ali pa po brlogih in votlinah, kakor živali. Daleč od nas so še zdaj take dežele, v katerih ljudje nemajo hiš. V takih deželah prebivajo otroci po ves dan zunaj na prostem, ter ne hodijo v nobeno učilnico. Po noči ne morejo taki otroci ležati v gorkejši in mehkejši postelji, nego spé zunaj na trdej zemlji.

Tudi take dežele so, v katerih imajo ljudje samo kóče ali kolibe. Kóče nemajo ne sobe ne čumnate, ne kuhinje ne oken. Streha pri kóčah stoji na prostejši zemlji. Kóče so majhene in nizke. V kóčah nij prijetno stanovati. Nekateri ljudje nemajo hiše niti kóče. Velika in lepo zidana hiša se imenuje palača. V takih hišah živé zeló bogati ljudje. Majheno, leseno in ubožno hišo imenujemo tudi kóčo. Kdor je zadovoljen, žíví v kóči ravno tako veselo in srečno, kakor bogati ljudje v svojih lepih in dragih palačah.

Stvari, katere vidim zunaj na hiši, so: zidovje, streha, večna vrata, okna, hišni ogli, žleb, line, dimnik, veterница, strelodov in nadstropja. T.